

ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΕΙΣ

ΤΟΥ ΣΤΑΜΟΥ ΖΟΥΛΑ

Το αδιέξοδο του κ. Σημίτη

Ο πρωθυπουργός και οι βαλλόμενοι για χρηματιστηριακά και άλλα παιχνίδια στενοί συνεργάτες του πρέπει να συμφωνήσουν σε κάτι βασικό.

Ή ο «κάθε πολιτικός έχει τη δική του πορεία και γ' αυτήν κρίνεται από τον λαό», όπως δήλωσε ο κ. Σημίτης, ή «στόχος των καταγγελιών είναι ο πρωθυπουργός», όπως διατείνονται οι βαλλόμενοι. Πρόκειται για δύο διαμετρικά αντίθετες εκδοχές, οι οποίες προφανώς οφείλονται στη σύγχυση που έχει προκαλέσει στο κυβερνών κόμμα η νέα κρίση που ξέσπασε στους κόλπους του. Η δήλωση του πρωθυπουργού υποδηλώνει τουλάχιστον δισταγμό ως προς την πολιτική κάλυψη των βαλλομένων συνεργατών του και την πρόθεση χρονοτριβής, προκειμένου να καταλήξει σε κάποιες αποφάσεις. Ενώ η εκδοχή των υπό κατηγορία σημαίνει όχι μόνον πλήρη απόρριψη των εναντίον τους καταγγελιών, αλλά και διαστρέφει πλήρως το θέμα, «ως πολιτική επίθεση κατά του πρωθυπουργού». Το γεγονός δε ότι η θέση αυτή υιοθετήθηκε δημοσίως και από τον βαλλόμενο κ. Πρωτόπαπα, ο οποίος συμβαίνει να είναι και κυβερνητικός εκπρόσωπος, μεταβάλλει τη σύγχυση των κυβερνώντων σε πραγματικό αλαλούμ.

Με τα υφιστάμενα δεδομένα, αν τελικά υιοθετηθεί ως μια και επίσημη κυβερνητική θέση ο ισχυρισμός περί «πολιτικής επιθέσεως» κατά του κ. Σημίτη, τούτο θα οφείλεται στο αδιέξοδο στο οποίο έχει περιέλθει ο πρωθυπουργός και, φυσικά, θα είναι ήκιστα πειστική ακόμη και για τους πιστούς οπαδούς του ΠΑΣΟΚ. Με την απόφασή του να αποπέμψει τον κ. Μαλέσιο, ο κ. Σημίτης έλαβε μια πολιτική θέση, η οποία, κατά κάποιον τρόπο, τον δέσμευε ως προς τους περαιτέρω χειρισμούς του, αφού πρόκειται περί του ίδιου καταγγέλλοντος και στην ουσία περί παρεμφερών κατηγοριών. Με άλλους λόγους, όταν η αξιοπιστία του κ. Κουρή και της «Αυριανής» επικυρώνονται με την απόφαση του πρωθυπουργού να αποπέμψει έναν υπουργό του είναι πολύ δύσκολο στη συνέχεια να καταγγελθεί ο ίδιος εκδότης και η εφημερίδα του, η οποία —σημειωτέον— έχει

«περγαμνές» ως «καθοδηγητικό» αλλά και «εξυγιαντικό» όργανο του ΠΑΣΟΚ, για ύπουλη πολιτική επίθεση, με υποκινητή, μάλιστα, τη Ν.Δ.

Προφανώς, ο κ. Σημίτης δεν μπορεί να προβλέψει τη συνέχεια και προπαντός τη διεύρυνση των αποκαλύψεων και καταγγελιών. Πέραν τούτου, από πολιτικής απόψεως, πρέπει επίσης να είναι ιδιαίτερα οδυνηρό για τον πρωθυπουργό το γεγονός ότι οι φερόμενοι ως εμπλεκόμενοι στα χρηματιστηριακά παιχνίδια ανήκουν στη νεώτερη — «εκσυγχρονιστική» πτέρυγα του κυβερνώντος κόμματος και στην ομάδα που προμάχησε για την επικράτηση του κ. Σημίτη στους κόλπους του ΠΑΣΟΚ. Συνεπώς, με τι έμφυχο υλικό ο πρωθυπουργός μπορεί να επιχειρήσει ένα «σαρωτικό ανασχηματισμό», όπως ορισμένοι εισηγούνται, με αμφιβόλου ειλικρίνειας κίνητρα, στο ΠΑΣΟΚ. Πόσους και ποιους θα απομακρύνει, με την υπόνοια αναμιξέως σε υποθέσεις διαπλοκής: με ποιους θα τους αντικαταστήσει;

Κατά το αξίωμα «πολιτική είναι η τέχνη του εφικτού», ο κ. Σημίτης δεν έχει άλλη επιλογή, παρά να επιχειρήσει μια υπερκέραση της εσωκομματικής του κρίσεως, με επιθέσεις εναντίον των εκτός ΠΑΣΟΚ πολιτικών του αντιπάλων και άλλων «υπόπτων κέντρων». Όσο δε και αντιφατικό να ακούγεται, η νέα δεινή κρίση του ΠΑΣΟΚ όχι μόνον δεν ενισχύει το ενδεχόμενο επισπύσεως των εκλογών, αλλά το απομακρύνει. Με βάση τα πολιτειακά μας δεδομένα η πρόωγη προσφυγή στη λαϊκή ετυμηγορία δεν συντελείται υπό την πίεση των πραγμάτων, ούτε όταν ανακύπτουν κομματικά ή κυβερνητικά αδιέξοδα. Με εξαίρεση την ενδοκομματική ανατροπή της κυβερνητικής πλειοψηφίας, η επίσπευση των εκλογών, μετά τις δύο συνταγματικές αναθεωρήσεις του ΠΑΣΟΚ, αποτελεί... προνομιακό δικαίωμα του εκάστοτε πρωθυπουργού, ο οποίος, κατά κανόνα, λαμβάνει την κρίσιμη απόφαση με κίνητρο την εκλογική ετοιμότητα και τις ενδείξεις υπεροχής του κόμματός του. Οι προϋποθέσεις αυτές όχι μόνον δεν ισχύουν κατά την παρούσα φάση, αλλά προδιαγράφουν τελεσίδικα την εκλογική ήττα του ΠΑΣΟΚ. Οπότε, όσες ημέρες έφουςιους του εναπομένουν είναι πολύτιμες και... κυρίως αναντικατάστατες.